

Mál nr. 179/2020**M og
V1 vegna ábyrgðartryggingar A og
V2 vegna ábyrgðartryggingar B****Ágreiningur um skaðabótaábyrgð úr ábyrgðartryggingu vegna vinnuslyss.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttakið. 20. janúar 2020 ásamt fylgiskjölum.

Bréf V1, dags. 25. maí 2020, ásamt fylgiskjölum.

Tölvupóstur V2, dags. 28. maí 2020, ásamt fylgiskjölum

Málsatvik.

Þann 10. ágúst 2017 starfaði M í vörumóttöku hjá B. Samkvæmt tjónstilkynningu B til V2, frá 28. nóvember 2018, var M að vinna við móttöku á bjórkútum þegar starfsmaður A kemur með rafmagnslyftara og ýtir við tveimur vörubrettum í staðinn fyrir að taka annað út fyrst. Kemur þá hnykkur á seinna brettið og fullir bjórkútar á því fóru af stað. M brást skjótt við því og greip kútana og kom þeim aftur á sinn stað. M var inni í þröngu rými á milli brettanna og áttaði sig á aðstæðum og hættum og bað því starfsmann A að bíða með frekari hreyfingu á lyftaranum. Að hennar sögn gerði hann það þó ekki og keyrði lyftarann aftur af stað með þeim afleiðingum að þrír fullir kútar féllu af bretti og ofan á handlegg M, sem á þeim tímapunkti var ekki viss um hvort meiðsli hafi orðið. Hönd M bólgnaði þó fljótt og varð svört og leitaði M til læknis samdægurs og kom þá í ljós brot á hægri úlnlið, sem hafði í för með sér varanlegar afleiðingar. Slysið var ekki tilkynnt til Vinnueftirlitsins fyrr en 18. september 2017, eða um 5 vikum eftir atburðinn.

M telur slysið bótaskyld úr ábyrgðartryggingu A hjá V1 þar slysið megi annað hvort rekja til þess að A hafi ekki farið yfir öryggisatriði með starfsmanni sínum, sem talinn er hafa valdið M líkamstjóni, eða að A hafi farið yfir öryggisatriðin en starfsmaðurinn hafi ekki farið eftir tilmælum. Hafi A ekki farið yfir öryggisatriðin með fullnægjandi hætti sé ljóst að það stríði gegn lögum um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum, nr. 46/1980. Einkum er vísað til 37. gr., sbr. 13. og 14. gr. laganna. Samkvæmt 1. mgr. 37. gr. laganna skuli haga og framkvæma vinnu þannig að gætt sé fyllsta öryggis og góðs aðbúnaðar á vinnustað. Þá skuli fylgja viðurkenndum stöðlum, ákvæðum laga og reglugerða, svo og fyrirmælum Vinnueftirlits ríkisins að því er þessa þætti varðar. Þá vísar M einnig til 42. gr. framangreindra laga, sem og 46. gr. sem fjallar um vélar, tæki og annan búnað. Einnig vísar hann til 7., 8. og 9. gr. reglugerðar nr. 367/2006 um notkun tækja, sem hann telur að hafi verið brotnar.

Hvað hinn þáttinn varðar, þ.e. að starfsmaður A hafi ekki farið eftir tilmælum A vísar M til 1. mgr. 37. gr. laganna þar sem fram kemur að haga skuli vinnu þannig að gætt sé fyllsta öryggis og góðs aðbúnaðar og hollustuhátta. Ljóst sé að háttsemi starfsmanns A hafi ekki verið í samræmi við það ákvæði. Hann hafi í fyrsta lagi átt að taka eitt bretti í einu og í öðru lagi átt að hinkra þegar M sagði honum að gera það. Hann hafi því sýnt af sér gáleysi sem leiddi til slyssins.

V1 hafnaði bótaskyldu með bréfi, dags. 21. janúar 2019, með vísun til þess að samkvæmt upplýsingum frá A kannaðist enginn við þetta slys eða að hafa keyrt lyftarann umrætt sinn. Því væri ósannað að starfsmaður A hafi komið að slysinu. V1 hafi litið fram hjá því að í tilkynningu til Sjúkratrygginga Íslands hafi verið tilgreindur sjónarvottur að slysinu en að V1 hafi ekki gert neitt til að hafa samband við vitnið eða að öðru leyti leitast við að staðreyna málsatvik umfram það að spyrjast fyrir um atvikið hjá tryggingataka. Lögmaður M hafi sjálfur reynt að hafa samband við vitnið, en án árangurs.

M gerir þá varakröfu að tjónið sé bótaskyld úr ábyrgðartryggingu B hjá V2 þar sem slysið hafi ekki verið tilkynnt til Vinnueftirlitsins fyrr en 18. september 2017, eða um 5 vikum eftir atburðinn. Það sé þvert gegn 79. gr. laga nr. 46/1980, þar sem kveðið er á um að atvinnurekandi skuli án ástæðulausrar tafar tilkynna Vinnueftirlitinu um öll slys þar sem starfsmaður verður óvinnufær í einn eða fleiri daga. Slys þar sem líkur eru á að starfsmaður hafi orðið fyrir langvinnu eða varanlegu heilsutjóni skuli tilkynna innan sólarhrings en önnur slys innan viku frá atburði. Þessi dráttur B að tilkynna um slysið

hafi valdið því að nær ómögulegt sé að sýna fram á sök starfsmanns A, enda hafi Vinnueftirlitið ekki komið á slystað og gert skýrslu um atvikið vegna þessa dráttar. Á því verði B að bera ábyrgð.

Í bréfi V1 til nefndarinnar kemur fram að félagið hafni bótaskyldu á sömu forsendum og tjóninu var upphaflega hafnað, þ.e. enginn hjá A kannist við atvikið eða að hafa keyrt lyftarann umrætt sinn. Það sé hlutverk M að sanna að tjón hafi orðið og að A beri ábyrgð á tjóninu. Miðað við þau gögn sem liggja fyrir í málinu telur félagið ósannað að atvik hafi verið með þeim hætti sem M heldur fram og því sé rétt að hafna bótaskyldu.

Í bréfi V2 til nefndarinnar kemur fram að félagið telji það óskiljanlegt að M skuli beina kröfu sinni að V2 þegar M hefur ekki sjálf gengið nægjanlega eftir að afla gagna til að sýna fram á skaðabótaskyldu þess sem olli slysinu. Félagið vísar aðallega til tölvupósts sem það sendi á lögmann M þann 24.1.2020. Þar kemur fram að tvö vitni hafi verið að atvikinu og B hafi rætt við annað þeirra, sem kvaðst myndu þekkja starfsmann A sem olli slysinu, ef hann sæi mynd af honum. Líklega hafi einnig verið annað vitni að atburðinum. Svo virðis því að til staðar sé vitneskja um hvað gerðist og hvernig. Það geti ekki verið á ábyrgð B að M hafi ekki lagt fram framburð vitna í málinu gagnvart A og V1.

Álit

Í máli þessu er gerð krafa í ábyrgðartryggingu sem A var með hjá V1 á grundvelli þess að annað hvort hafi A vanrækt að fara yfir öryggisatriði með starfsmanni sínum eða, hafi það verið gert, hafi starfsmaður A ekki farið eftir tilmælum A. Engar upplýsingar liggja fyrir frá téðum starfsmanni eða vitnisburðir sem geta sýnt hver sá er eða hvað gerðist í raun. Á grundvelli fyrirbyggjandi gagna telst það hvorki sannað að A hafi vanrækt að fara yfir öryggisatriði né að starfsmaður A hafi ekki farið eftir tilmælum A. Ekki verður því fallist á að tjón M sé bótaskyldt úr ábyrgðartryggingu sem A var með hjá V1.

Fyrir liggur að B tilkynnti Vinnueftirlitinu ekki um slysið fyrr en um 5 vikum eftir atvikið og er það í andstöðu við 79. gr. laga nr. 46/1990 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum. Þó frásögn M sé lögð til grundvallar af atvikum vegna slyssins leiðir það hins vegar ekki til þess að því sé haldið fram að starfsmenn á vegum B hafi verið valdir að slysinu og getur framangreind síðbúin tilkynning ekki leitt til þess að B beri ábyrgð á afleiðingum slyssins. Tjónið fellur því heldur ekki undir ábyrgðartryggingu sem B var með hjá V2.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu, sem A var með hjá V1 og ekki heldur úr ábyrgðartryggingu sem B var með hjá V2.

Reykjavík, 15. júlí 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Sigurður Óli Kolbeinsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.